

LBRIS

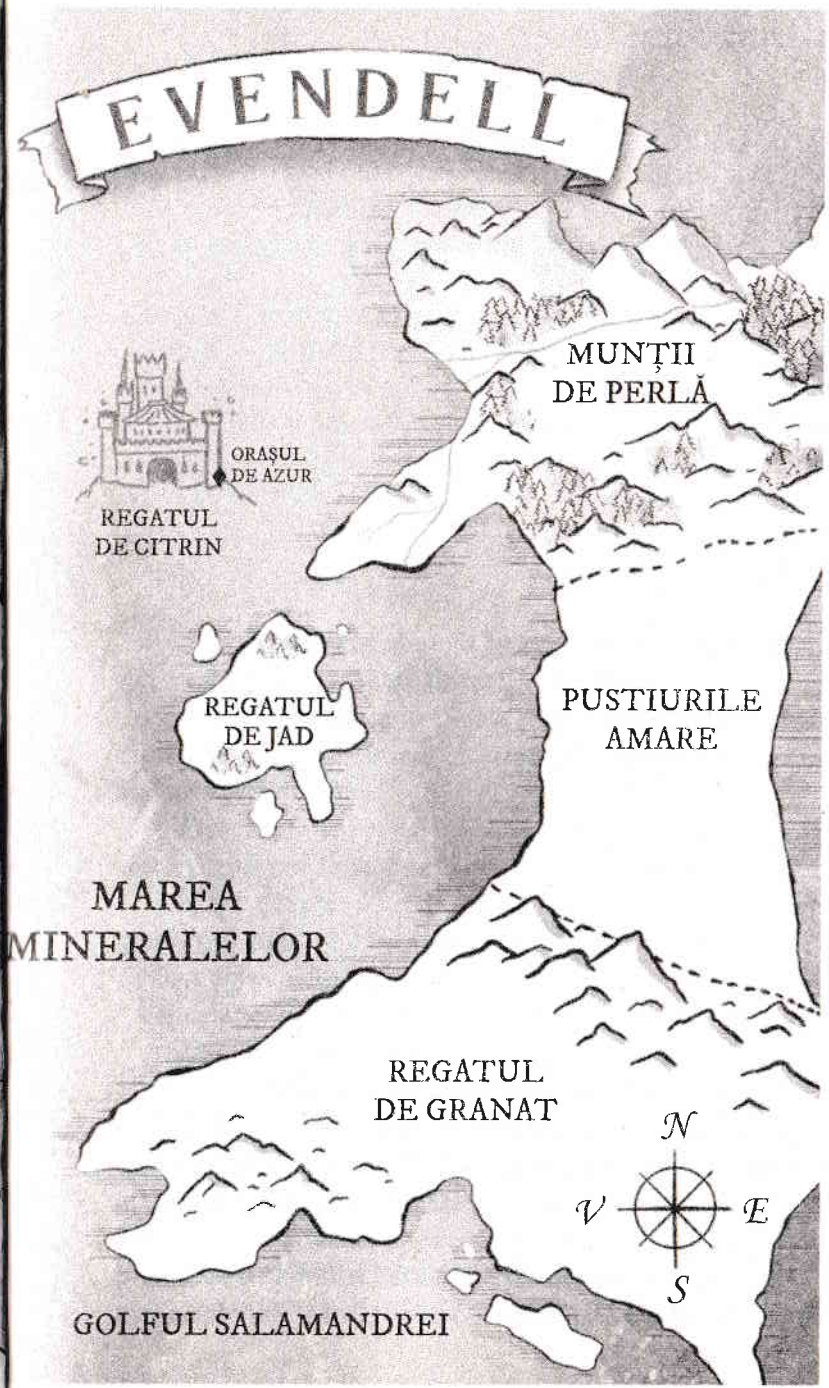
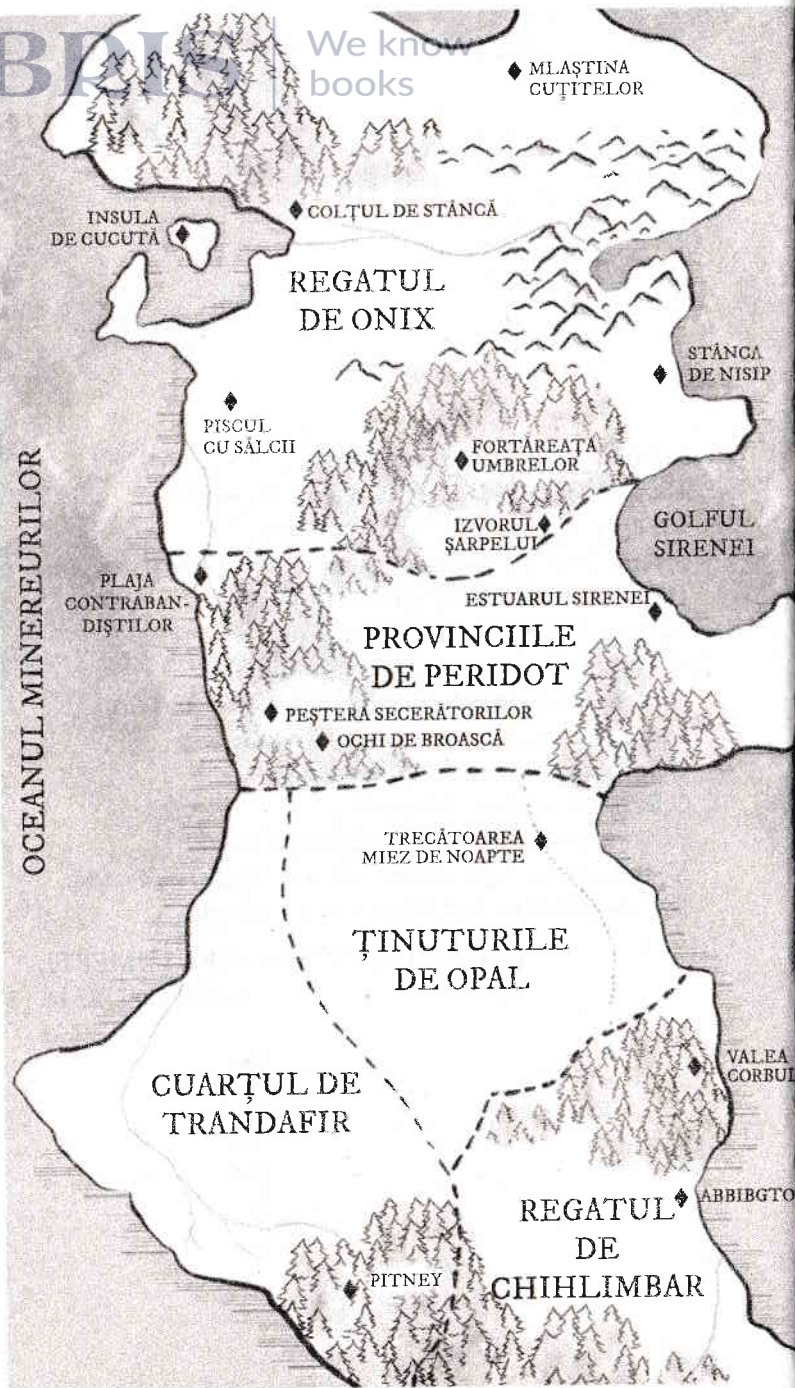
We know
books

KATE GOLDEN

**PROMISIUNEA
PERIDOTULUI**

Traducere din limba engleză
ELENA ARHIRE

LITERA
București

CAPITOLUL 1

ARWEN

– Cred că vărs din nou! ne preveni Ryder, iar apoi se aplecă iute peste parmalâcul ud, de oțel, al corabiei.

Picături năprasnice ne ploaie ne potopeau în timp ce deseam cerculețe liniștitoare pe țesătura umedă care se lipea de spinarea fratelui meu.

– Aici sunt! i-am spus, încercând să trimit crâmpie de Lumina Fermecată în stomacul lui chinuit de jungăiuri.

Am tot așteptat o vreme, până când mi s-au încovoiat degetele sub golul pe care-l simțeam. Trebuia ca Lumina să se fi refăcut deja cu zile în urmă.

Nu simțeam nimic.

Încă nu simțeam nimic.

Ryder vărsa în marea clocotitoare de sub noi.

În cele zece zile scurse de la bătălia din Golful Sirenei, vindecasem, dar fără să mă folosesc de puterea mea, toate rănilile călătorilor de pe corabie. Pentru ostașii din regatele Onix și Peridot, rănilile făcute de oastea lui Lazarus, arsuri și tăieturi pricinuite de Lumina Fermecată și de armele Fermecaților, erau mai nimicitoare decât orice oțel născocit vreodată de muritori.

Vindecarea unor astfel de vătămări fusese cea mai istovitoare ispravă din viața mea.

Iar în tot acel răstimp, cufundată până peste cap în feșe și în sudoarea fierbinte și nesănătoasă a răniților, încercasem să-mi jelesc mama.

Încropisem o înmormântare pentru femeia care, crezusem eu dintotdeauna, îmi fusese mamă. În scârțâitului neostoit al parâmelor și în fluturarea mută a pânzelor, ostașii teferi de pe corabie îi coborâseră trupul neînsuflețit în mare. Eu îngăimasem câteva vorbe, pe care parcă le simțisem că-mi ieșeau din gură serbede și străine. Mari murmurase o litanie. Ryder plânsese. Leigh nu se uitase la nimeni și, chiar înainte să se isprăvească înmormântarea, se strecurase pe furiș în cabina de sub punte.

Fusese de-a dreptul îngrozitor.

Kane mă întrebase dacă ni se putea alătura. Cred că-mi spusese: „Aș vrea să fiu lângă tine, dacă mă lași“.

Ca și cum dacă ar fi fost el de față mi s-ar fi alinat în vreun fel durerea și nu m-aș fi simțit mult, *mult* mai groaznic! Nu voiam să-l văd în preajma familiei mele. Sau în preajma a ce mai rămăsese din ea.

Apoi se dezlănțuise furtuna.

Corabia fusese silită să îndure asaltul nestăvilit al ploii și al unor valuri care se năpusteau asupra ei ca niște berbeci. Urgia nu pregetase să se dezlănțuie, furioasă, de-a lungul întregii noastre călătorii. Potopul rece ca gheața îi înmuia până la piele pe toți cei care încercau să scape chiar și o clipă de aerul stătut din cabină. Cu o zi în urmă, căpitanul hotărâse să păstreze cărbunii cât mai mult timp cu putință, așa că ne lăsase fără apă caldă.

Eu deja nu mai puteam suferi terciul calduț.

Mi-am privit degetele așezate pe spinarea lui Ryder. Umezeala le făcea să fie veșnic scofălcite, ca niște stafide.

Fratele meu vărsă din nou. La câțiva pași de noi, o femeie din Peridot, înveșmântată într-o mantie de lână ponosită, i-o luă pe urme.

Eu aveam norocul să nu sufăr de rău de mare, dar nu se putea spune același lucru despre restul călătorilor. Hărmălaia pe care o făceau stomacurile chinuite se auzea fără conținere la orice oră din zi și din noapte. Mă îngrijisem de toată lumea așa cum știusem mai bine, dar nu puteam să fac prea multe fără Lumina mea.

Și nu-l ajutasem deloc pe Kane.

La doar o zi după ce sulița de gheață îi străpunsese pieptul, îl văzusem cum urca fără nici o greutate un rând de trepte șubrede. Ba chiar le urcase două câte două... cu mișcări vioaie, puternice, de-a dreptul sprintene.

Cum de avusese atât de mare nevoie să-l vindec în infirmeria din Fortăreața Umbrelor?

Îmi spusese numai minciuni. Tot mai multe și mai multe minciuni. Îmi împuiase capul cu minciuni gogonate.

Mă așteptasem să mă cuprindă o spaimă cumplită gândindu-mă la soarta crudă ce mă aștepta și pe care Kane mi-o tăinuise în toate lunile din urmă, nespunându-mi nimic despre profetia care prezicea că avea să mi se tragă moartea de pe urma tatălui său. Dar nu simțisem nimic.

Nu mai simțeam nimic de zile întregi.

După o viață împovărată de prea multă frică, de lacrimi și de frământări... acum nu mai încercam nici un simțământ.

Cu o ultimă sfortare, Ryder se lăsă să alunece, se rezemă de parmalâc și trase cu nesaț aer în piept.

– Asta ar trebui să fie ultima dată. Nu mai am ce să vărs.

M-am încruntat.

– Ce încântare să te gândești la așa ceva!

Pe buzele fratelui meu flutură o umbră de zâmbet.

O amintire se trezi într-un ungher al minții mele, una dintr-o seară liniștită de toamnă... tulburată doar de freamătul vântului care foșnea prin buruienile de lângă casa noastră. Mi se făcuse rău după ce mâncasem ceva mucegăit – bunul obicei al lui Powell fiind acela de a-mi porunci mereu „să nu care cumva să las resturi în farfurie“. Câtă vreme vărsasem, parcă dându-mi

afară și sufletul din mine, mama mă frecase pe spinare cu mișcări prelungi și apăsate, liniștindu-mă. Aș fi putut să mă vindec singură atunci, dar alesesem să n-o fac. Îmi plăcea să mă aline mama. Îmi plăcea să-i simt mâna pe umăr, să-i aud vorbele de mângâiere. La acea vreme, Leigh abia se născuse, iar mie și fratelui meu ne era nespuse de dor să fim doar noi cei pe care îi alinta mama.

Ce lucru mârșav mai făcusem și eu! Să vărs preț de o oră, în loc să mă lecuiesc singură, iar asta, doar ca s-o țin pe mama mai aproape de mine în aerul rece al serii și să nu se înapoieze la copila căreia tocmai îi dăduse viață, la soț și la fiu.

Dar mă simțeam atât de bine ori de câte ori ea avea grijă de mine!

Iar acum...

Acum adormeam noapte de noapte întrebându-mă cine fusese cu adevărat femeia pe care o crezusem mama mea.

Oare mă găsisese într-o zi la drumul mare?

O silise cineva să mă crească?

Iar dacă o silise, unde se aflau adevărații mei părinți? Amândoi erau Fermecați cu sânge neamestecat și pesemne că trăiau pe un alt tărâm. Unul care se prefăcea în pulbere, sub jugul unui tiran...

- Ți-e mai bine, Ryder?

Dintr-odată, am văzut-o pe Mari, care se apropia alene, înfășurată într-o mantie groasă de blană. Încă din prima noapte pe care o petrecuserăm aici, Mari scotocise prin toate ungherele și izbutise cumva să găsească cele mai frumoase veșminte aflate pe corabie. Dar nici măcar blana aceea falnică nu putea să ascundă felul în care părul roșcovan i se lipea de față în cârlionți jilavi, sau picăturile de apă rece ca gheața care îi potopeau nasul și buzele aproape vineții.

Zărind-o, Ryder se îndreptă de spate și, căznindu-se să arate o mare încredere în sine, își încrucișă mâinile pe piept.

- Nu m-am simțit niciodată mai bine! Chiar sunt în al nouălea cer, spuse el, înclinând din cap spre femeia din Peridot, care, la o oarecare depărtare, încă mai vărsa. Dar îmi pare foarte rău de oamenii ăștia!

- Fratele meu și-a vărsat măruntaiele cu vârf și îndesat, am lămurit-o eu pe Mari.

Ryder se uită urât la mine, iar Mari îl privi și se încruntă, plină de milă.

- Îmi pare rău. Nu se mai sfârșește odată furtuna asta!

- Da, păi, atunci...

Chiar în clipa aceea, corabia fu izbită de un val, iar Ryder se făcu alb la față, apucându-se cu mâinile de burtă.

- Eu... mă duc să stau de vorbă cu cineva despre asta. Chiar acum! bolborosi el, repezindu-se valvârtej spre celălalt capăt al corabiei, după care se făcu nevăzut.

Mari ridică dintr-o sprânceană.

- Să stea de vorbă cu cineva... despre furtună?

Am clătinat din cap.

- E prea mândru.

- Mi se pare înduioșător că e atât de stânjenit. Poftim, adăugă ea, scoțând dintr-un buzunar o fiolă micuță de sticlă. Să-i dai asta! E un leac numit Oțel pentru stomac.

- Asta nu-i poțiunea pe care o folosesc cioclii?

După ce citisem de două ori cartea de la bibliotecă despre speciile de flori din Peridot, mă apucasem, din pură plictiseală, să răsfoiesc grimoarele lui Mari. Ea, oricum, nu prea le mai folosea. Cel puțin nu de când avea amuleta.

N-o învinovăteam. După ce mama ei, singura vrăjitoare din familie, murise născându-și fiica, Mari nu apucase niciodată să învețe cum să-și mânuiască magia. Amuleta pe care o furaserăm din odaia de lucru a lui Kane, cea care îi aparținuse lui Briar Creighton, cea mai puternică vrăjitoare din toate timpurile, îi îngăduia prietenei mele să-și folosească puterea... chiar într-o

foarte mare măsură. Acum făcea câte o vrajă oricând îi poftea inima. Și nu și-ar fi scos amuleta de la gât pentru nimic în lume.

Mari ridică din umeri și, dusă de gânduri, prinse să se joace cu amuleta de culoare violet.

– M-am gândit că poțiunea ar putea să-i fie de folos fratelui tău. Mi-a fost ușor s-o pregătesc.

Însă adevărul era că, *de fapt*, prietena mea nu-și trăgea nici o putere de la Briar sau din obârșia pe care o avea. Mi-am amintit cum îmi mărturisise Kane că amuleta era o doar bagatelă, ceea ce însemna că toate vrăjile pe care Mari le făcuse cu o asemenea ușurință în ultima vreme erau numai și numai izbânda ei. Bineînțeles că m-am simțit cuprinsă pe dată de un simțământ de vinovăție. Prietena mea merita să afle adevărul, însă nu mai aveam puterea lăuntrică de a mă călăuzi după vechea mea credință în privința binelui și a răului. Nu voiam s-o mint pe Mari, dar...

Pur și simplu nu mai aveam putere.

– Ai vorbit azi cu Kane? întrebă ea, apucându-se de unul dintre stâlpii alunecoși ai parmalăcului, în timp ce corabia se mai război cu un val involburat.

Am scos un oftat prelung și adânc. Iată încă un lucru pe care inima nu mă lăsa să-l fac.

– Nu.

– Și dacă mai este o altă cale? El nu ți-a spus nimic despre asta?

Ba îmi spusese ultima oară când vorbiserăm. După bătălie. După moartea mamei. După răbufnirea mea de putere lăuntrică, atunci când măcelărisem totul în cale. Kane îmi mărturisise că ar fi lăsat întreg continentul să piară de mâna lui Lazarus, doar ca să mă salveze de la moarte. Ca să mă ajute să-mi duc viața în liniște și pace.

Dar ce fel de „pace“ să găsesc gândindu-mă la toți cei care aveau să sufere din pricina lui Lazarus pentru că eu mă puseseam la adăpost în vreun orășel drăguț, ascunzându-mă de soarta mea?

– Nimic nu mă poate îndupleca să dau bir cu fugiții!
Mari strânse din buze.

– Poate, dar... Kane știe mai multe despre profeție decât oricine altcineva. Nu poți să păstrezi un dram de nădejde?

– N-am nevoie decât să plec de pe corabia asta, am rostit apăsător, cu privirea ațintită la norii grei de furtună de deasupra noastră.

– Știu, spuse Mari, oftând. A fost o călătorie cumplită.

Dar mie nu-mi stătea mintea la ploaie, la frig sau la vărsături. Singurul lucru la care mă gândeam era cum să-i duc pe Leigh și Ryder la adăpost în Regatul de Citrin, iar eu să plec cât mai departe de Kane, într-un loc în care să fiu singură până când avea să fie nevoie de mine, așteptând, ca un miel de jertfă, să fiu dusă la tăiere.

Am rămas tăcută în vreme ce ploaia îmi biciuia fața, scormonind în inima mea după o frântură de durere, de nădejde, ba chiar după un tremur de frică stârnit de gândul la viitorul înspăimântător ce mi se întindea înaintea.

Dar n-am găsit nimic înăuntrul meu.

Îmi era dor de mama.

Voiam să mă duc acasă.

Voiam să mă cufund într-un somn adânc și să nu mă mai trezesc mult, mult timp.

– Oare de ce nu ne spune nimeni ce ne așteaptă în Regatul de Citrin? am întrebat-o pe Mari.

Nu vorbiserăm cu prea multă lume în ultimele zece zile, dar locotenenții și nobilii care se aflau pe corabie fuseseră nespuse de zgârciți la vorbă în privința regatului secret. Ni se dezvăluise doar că Regatul de Citrin era cu neputință de cucerit și că aveam să fim acolo cât se poate de feriți de Lazarus.

Mari ridică din umeri.

– În toate scrierile peste care am dat, se zice doar că e greu să ajungi acolo. Pe cele mai multe hărți, ori plutește în mijlocul Mării Mineralelor, ori nu apare deloc.

Am lăsat zbuciumul oceanului să mă zgâlțâie din toți rărunchii, în vreme ce Mari înșfăcă strâns oțelul ud al parmalăcului.

– Oare să fie o insulă? Ca Regatul de Jad?

Insulele de Jad erau un regat învăluit în la fel de mult mister, dar măcar Mari cunoștea vreo câțiva inși care ajunseseră până acolo, iar ei spuneau că era un ținut pustiu.

– Poate. O să aflăm cât de curând, a răspuns prietena mea, ai cărei ochi străluceau de nerăbdare la gândul de a descoperi un loc încă neștiut de suflarea de pe pământ. Vrei să mergem sub punte și să mâncăm ceva?

Mi-am înălțat privirea la cerul pe care se involburau purpuriul, albastrul și cenușii, alcătuiind o priveliște ce semăna cu o vânătaie sau cu aripa unui porumbel pestriț. Peste față prinseră să-mi cadă din nou picături grele și răzlețe.

– Nu, cred că mai rămân o vreme aici.

Văzând că Mari se încrunta, am spus cu glas mai binevoitor:

– Dar ne vedem acolo.

Chiar îmi dădeam toată silința, iar Mari o știa prea bine.

Ea plecă, pășind cu aceeași sprinteneală cu care o făcea de obicei, fie ploaie, fie vreme însorită. Fata asta era atât de plină de viață... părea că nimic – nici măcar ultima bătălie, furtuna nimicitoare sau corabia pe care talazurile mării o azvârleau de colo-colo – nu putea s-o facă să se dea bătută.

La auzul unor pași grei, mi-am îndreptat privirea spre un alai care străbătea puntea brăzdată de tăieturi adânci.

Îmi erau cunoscute acele cizme. Acel mers.

Kane se îndrepta spre coridor alături de Griffin, iar Leigh îi urma îndeaproape.

Zărindu-l, în piept mi se aprinse cea mai firavă flacără de furie, abia o scânteie.

Părul negru, ud, i se lipea de frunte și de ceafă. Sub ochi i se desenau umbre cenușii, adâncite de nesomn. O barbă aspră îi acoperea falca și avea fața umflată de la atâtea nopți și zile în care băuse peste măsură.

Viața lui Kane era acum într-o cumplită neorânduială.

Prin pereții subțiri ai cabinei, îi auzisem adeseori pe el, pe Griffin și pe Amelia bând cot la cot până la ceasuri târzii din noapte, râzând pe înfundate, jucând cărți sau cântând prost. Veselia năucă în care păreau să se cufunde Kane și Amelia mă umplea de zvâcnete de gelozie, ceea ce trebuia să se fi datorat unui soi de aducere aminte adânc înrădăcinate, care, fără voia mea, mă potopea cu amintiri. Uneori, celor trei li se alăturau Mari și Ryder, din simplă sastiseală. Atunci mă durea cu atât mai aprig.

Însă îmi spuneam că tot era bine că mai izbuteam să simt ceva.

Dar Leigh... Cel mai tare mă săcăia legătura strânsă care se înfiripase între surioara mea și Kane în ultima vreme. Uneori, îi prindeam furișându-se amândoi prin cotloane în care n-aveau voie să intre călătorii de pe corabie, iar apoi întorcându-se de acolo cu bunătăți șterpelite și cu comori ruginite. Îl auzeam pe Kane povestindu-i lui Leigh despre tot felul de fapte ciudate din ținuturi care întreceau cu mult cele mai năstrușnice plâsmuiri. Leigh părea cam vrăjită de el.

Înțelegeam simțământul.

Cândva, fusesem și eu la fel de nevinovată și de încrezătoare.

I-am făcut semn cu mâna surorii mele. Cărlionții lui Leigh tresăltară peste mantia cenușie mult prea mare, în vreme ce ea le spuse câteva vorbe namilelor de bărbați care o însoțeau. Ai fi zis că erau căinii ei de pază... înalți, falnici și puternici, uzi leoarcă și cu priviri încruntate. Am răsuflat ușurată în clipa în care ea se apropie de mine, iar cei doi coborâră treptele ce duceau la bucătărie.

– De ce umbli însoțită de ăia doi? Fermecații sunt primejdi-oși, Leigh! Nu-s tovarăși de joacă.

Ea își dădu ochii peste cap.

Începu să mă furnice pielea.

– Ce-i?

– Ești atât de necruțătoare cu el!

În ultimele zilele, surioara mea devenise mai rece și mai măsurată în purtări. Îi pricepeam durerea și încercam să am răbdare, dar întreaga ei furie părea ațintită doar spre mine.

M-am lăsat în jos și m-a ghemuit ca să-i întâlnesc privirea.

– Știi că-ți e nespus de greu. Și mie mi-e dor de ea.

– Nu-i vorba despre mama.

– Dar cred că se poate ca furia ta, am murmurat eu, întinzând mâna spre ea și apucând-o ușurel de braț, să vină de la...

Ea se smuci din strânsoarea mea.

– Încetează! *Tu* ești supărată din pricina morții mamei. Ești supărată că n-ai putut s-o salvezi, spuse ea, înghițind cu noduri și ținându-mă cu o privire aspră. Ești supărată că ești ceea ce ești. Și-ți descarci toată mânia asupra *lui*.

Durerea pe care mi-o treziră vorbele ei mă făcu să-mi mușc limba.

– Știi că ți se pare *fermecător*, Leigh! Și a mai și apărut prietenia asta ciudată între voi, dar Kane m-a mințit. Mi-a sfărâmat întreaga viață.

Acele vorbe îmi răsunară sec pe buze, lipsite de orice tulburare. De parcă aș fi spus că îmi pierdusem mantaua de ploaie. Eram atât de străină de golul întunecat ce se căsca în mine, încât abia dacă mă mai recunoșteam.

– Ești prea mică să înțelegi.

Privirea înverșunată cu care mă sfredeli Leigh ar fi putut să prefacă și soarele în gheață.

– El abia dacă izbutește să se târască de la o zi la alta! spuse ea.

– L-am auzit în fiecare noapte cum lălăia cântece marinărești în cabina căpitanului. Asta a făcut să ți se pară că e zdrobit de durere?

– Încearcă doar să rămână în viață, ca noi toți.

Ca la un semn, Kane reveni pe punte. Acum era neînsoțit și ținea în mână o butelcă plină cu whisky. Privirile ni se întâlneau pe dată. Am știut că-și dădea seama că vorbiserăm despre el. Mi-am încrucișat brațele pe piept și am lăsat să mi se citească pe

chip furtuna ce-mi fierbea în vine. Kane încruntă din sprâncene, iar apoi își abătu privirea de la mine.

M-am întors cu spatele la el și la Leigh și am privit întinderea fără de sfârșit a valurilor zbuciumate, negre ca smoala. Nu era indeajuns de mult loc pe corabie ca să pun între noi marea depărtare de care aveam nevoie. Leigh spusese adevărul. Fusesem crudă. Dar Kane și-o merita cu vârf și îndesat. De fapt, merita să i se întâmple ceva cu mult mai rău. Era un mincinos și un ucigaș, era cel care mă trădase, cel care mă *folosise*. Cel care îmi răpise primele fărâme de bucurie adevărată simțite vreodată, prefăcându-le în cenușă. Cel care mă năruise până când nu mai rămăsese din mine decât învelișul – o găoace pustiiță, înăuntrul căreia trăise cândva un suflet. Care și așa își dusesese zilele cu chiu, cu vai.

Îmi era ușor să mă las cuprinsă de simțământul ăsta... de furia care mă năpădise. În clipa de față, îmi venea ca o mănășă.

N-aș fi putut să-l iert în veci pentru toate câte mi le făcuse.

Așa că îl uram.

CAPITOLUL 2

KANE

Eram îndrăgostit de ea până peste cap. Iar asta era un ade-vărat coșmar.

Ceea ce simțeam pentru Arwen – bătaile inimii care mi se înteteau la fiecare vorbă a ei, dorința de a mă juca mereu cu ea, de a-i face ochi dulci, de a o face să râdă și să geamă, de a o necăji până când vedeam ivindu-i-se între sprâncene o umbră de în-cruntare, de a-i ațâța mintea, de a-i gusta buzele – era de ajuns să te omoare cu zile. Nu pricepeam cum de mai rămâneai în viață atunci când erai îndrăgostit. După cum mă așteptasem, simțământul ăsta te schilodea. Era... de-a dreptul înspăimântător. Să nu mă satur niciodată de ea. Să nu mă pot elibera niciodată de apăsarea simțămintelor.

Chiar dacă scăpam cu viață din bătaia care stătea să izbuc-nească, lucru ce părea de neînchipuit, eram osândit să cutreier prin lume tot restul vieții mele, zeci și zeci de ani de-a rândul, cu inima mistuită de dragostea asta săcâitoare, dureroasă, molipsitoare, ce mă trăgea necontenit spre ea.

Ba, mai rău, făcusem singurul lucru pe care voisem să-l ocolesc cu orice preț: din nou, rănisem ființa care îmi era cea mai dragă pe lume.

La naiba, era ca un făcut!

Izbită de un alt val puternic, corabia se înclină într-o parte. Am alunecat pe lavița tare de lemn, iar felinarul din cabină începu să pâlpaie. În fața mea, Amelia și Griffin se cufundară într-un întuneric înspăimântător.

Păreau ursuzi.

Cum de lăsasem să se întâmple una ca asta? Cum de o găsisem pe femeia Fermecată pe care o căutasem ani de zile și mă îndrăgostisem nebunește de ea? Acum trebuia să născocesc alte căi ca să-l nimicesc pe tatăl meu. Căi care să nu ducă la moartea lui Arwen...

Mi-am înghițit cu noduri greața pe care gândul o trezi în mine.

Preț de o sută de ani, nu găsisem altă cale. Și avea să fie cu atât mai greu acum, când Lazarus știa că Arwen era cea despre care vorbea profeția. El avea s-o caute și-n gaură de șarpe. Și s-o găsească. Puteam doar să mă rog de toți zeii ca până în acea clipă să fim pregătiți să-l înfruntăm.

- Ai leșinat, în sfârșit? întrebă Amelia, fluturând pe dinaintea mea o mână mică și rumenită de soare.

De la toată băutura aceea, i se cam ascuțea glasul. Prințesa muritoare ajungea rareori să bea atât de mult încât să țină pasul cu Fermecați ca mine și ca Griffin. Dar astă-seară atât ea, cât și comandantul meu băuseră deja câte o jumătate de butelcă.

Eu eram la a patra.

Puteam să-mi pun setea neobișnuită doar pe seama simțământului de vină care mă rodea pe dinăuntru.

În bătaia de la Golful Sirenei, Amelia pierduse tot ce avea. Ostașii ei, supușii ei, puterea ei... Capitala Provinciilor de Peridot fusese nimicită din temelii de tatăl meu și de oamenii lui. Deși acum prințesa se prefăcea veselă nevoie mare, îi vedeam suferința aprigă din ochi de fiecare dată când mai lua câte o dușcă.